

Vint anys després de l'atac d'ETA a Roses el terror d'aquella nit tràgica no s'oblida

L'atemptat perpetrat per l'organització armada el 17 de març del 2001 va causar la mort del mossos Santos Santamaría i una gran commoció a tota la comarca

Els terroristes havien col·locat explosius al cotxe bomba per causar una massacre.

A Heike Munter, li faltava poc més d'un quartet d'hora per acabar el torn a la recepció de l'Hotel Montecarlo. Va veure arribar el sereno, que iniciava la jornada quan ella sortia de la feina, a les 11 de la nit. Tot normal. Sempre arribava una estoneta abans, el sereno. Poc s'imaginava Heike Munter que, només uns deu minuts abans, la Policia Local de Roses havia rebut un avís alertant que ETA havia trucat al diari Gara, a l'Associació d'Ajuda en Carretera del País Basc i als Bombers de Barcelona per dir que una bomba explotaria a les 23.00 hores davant l'Hotel Montecarlo de Roses.

«Han passat vint anys i no són bones memòries», reflexiona Heike Munter, mentre la seva ment es transporta a aquella tràgica nit: «Devien ser tres quarts d'onze, quan va entrar un mossos cridant que havíem d'evacuar l'hotel, que hi havia una bomba. Jo, al principi, no m'ho creia, però quan vaig veure el rostre de seriositat d'aquell mossos i que companys seus corrien escales amunt per picar les portes de les habitacions i fer sortir els clients, vaig adonar-me que devia ser veritat».

Tan seriós era que, a la comissaria de Roses, van reaccionar com mai, no van dubtar-ho ni un segon. 17 de març del 2001. Era una època en què l'amenaça terrorista era latent a Catalunya. Quan van rebre l'alerta, a 2/4 d'11 de la nit, Alfons Sánchez, actual inspector en cap de l'Àrea Bàsica Policial de Figueres, que aleshores era sergent i cap de la unitat d'investigació dels Mossos de Roses, preparava el dispositiu Tramuntana per evitar les baralles i els aldarulls típics d'un dissabte a la nit als bars dels Arcs d'Empuriabrava. Havia convocat, entre altres unitats, els equips de seguretat ciutadana, de la policia administrativa de Girona, de les Àrees Regionals de Recursos Operatius (ARRO) i de la Policia Local de Castelló d'Empúries i, a aquella hora, després d'haver sopat amb la seva mare, coordinava, davant d'una pissarra, el brifing de l'actuació policial nocturna.

L'avís de bomba va fer retronar la sala. Alfons Sánchez va abandonar la pissarra i va donar l'ordre a tots els agents reunits allà: res d'operatiu Tramuntana, tothom cap a Santa Margarida. Les patrulles van sortir en estampida cap a l'Hotel Montecarlo. «Vam tenir la sort de ser més efectius que en un dia ordinari. Si aquella nit no haguéssim estat tants agents, hauríem trigat molt més a desallotjar l'hotel i els bars i restaurants de la zona», recorda l'inspector.

De seguida, un caporal i tres agents van irrompre cridant a l'hotel on Heike Munter comptava els minuts per acabar la jornada laboral i on 180 turistes, sobretot estudiants i gent gran estrangers, es trobaven descansant a les seves habitacions. De la 3a a la 5a planta de l'hotel, totes les habitacions estaven ocupades, aquella nit.

Alfons Sánchez va dirigir-se corrent també a l'hotel, però abans d'entrar es va fixar en un Ford Escort blau foscaparcat a prop, que li va cridar l'atenció. S'hi va apropar mig metre, però va recular i va anar a l'hotel. S'havia d'assegurar que sortia tothom. La recepcionista va entendre de seguida que havia de fer alguna cosa: va trucar els xofers i els responsables dels grups de turistes perquè ajudessin la policia a fer col·laborar els clients en l'evacuació.

En pijama, en camisa de dormir... havien de sortir tots de pressa, en direcció a la platja. «Vaig dir als mossos que havia d'anar a la bugaderia a buscar mantes, que no podia deixar els meus clients sense abric. Però no em van deixar, em van dir que jo també havia d'anar cap a la platja. Per sort, a l'entrada de l'hotel, hi havia un paquet de mantes i el vaig agafar», relata l'aleshores treballadora de l'hotel, i se li trenca la veu quan diu: «Va ser trepitjar la sorra i notar com vibrava el terra. De sobte, l'explosió. No saps què ha passat ni on anar. El tro ens va deixar sords. No sé com vam sobreviure a aquell horror».

El temporitzador del cotxe bomba devia fallar, perquè no havien tocat les 23.00 hores quan va esclatar l'artefacte amb uns 80 quilos d'explosius, com es va saber després. Alfons Sánchez va sortir rebotat per l'ona expansiva i va posar els colzes a terra per amortir el cop. L'instint va fer que es protegís la cara amb les mans.

Ell va ser l'últim de sortir de l'hotel, quan va haver comprovat que no hi quedava ningú. Corria cap a la platja i es disposava a radiar per l'emissora que ja s'havia fet l'evacuació, però no hi va ser a temps. Explosió. «Jo podria haver mort. En aquell moment estava només a uns 55 metres del cotxe bomba. L'experiència és horrible. Un buit, un silenci celestial que devia durar segons però semblava etern. Una foscor bestial i objectes caient del cel. Jo pensava que em cauria a sobre una roda, un motor... El so de les alarmes dels cotxes va trencar aquell silenci indescriptible», explica l'ara inspector en cap. Com va poder, va aixecar-se i va anar cap al passeig. «Vaig comunicar per ràdio que l'evacuació havia anat bé i que només hi havia danys materials. A partir d'aquí, sento crits a l'altra banda del carrer. Demanaven una ambulància. Justament era perquè el company Santos havia caigut».

A pocs metres del Montecarlo, al Hotel Monterrey, un grup de caçadors celebrava un sopar. Laureano García, l'amo del Restaurant El Rey de la Pampa i d'una botiga de roba, era un dels comensals i va entrar en xoc en sentir l'esclat i en veure que tots els vidres saltaven. «Hi havia foc als locals. El primer que vaig pensar va ser que al restaurant hi hauria morts. Vaig córrer cap allà passant per darrere el cordó policial, però per sort vaig veure que havien desallotjat la gent. Un policia em va fer fora d'allà, em va dir que hi havia perill. Estava tot destrossat», recorda l'empresari. Alfons Sánchez es fa creus en pensar que van disposar d'uns escassos vint minuts per desallotjar centenars de persones, no només del Montecarlo, sinó també de bars i restaurants.

A Lourdes López Serra la va sobresaltar la detonació de la bomba a dos carrers de distància de l'hotel, on hi ha

casa seva. «M'havia quedat mig endormiscada i, quan es va produir l'explosió, pensava que somiava», comenta aquesta veïna de Santa Margarida. Va sentir gent corrent, va sortir a veure què passava, ja estava tot acordonat. No era un somni, precisament. Molta gent ho recorda com un malson.

Les unitats policials van començar a tornar a la comissaria pels volts de les 4 de la matinada. Els agents havien compartit hores de tensió i nervisi intentaven assimilar que un company havia estat assassinat. «De cop ens van aflorar els sentiments per la pèrdua. Va ser molt dur per a nosaltres. Tinc paraules d'agraïment cap a l'aleshores conseller d'Interior Xavier Pomés que, en un moment tan tràgic, va voler estar amb nosaltres a la comissaria fent un exercici de buidatge emocional molt necessari», ha dit Alfons Sánchez.

Font del document:

https://www.emporda.info/comarca/2021/03/16/vint-anys-despres-laposatac-daposeta/490149.html?utm_source=rss